

สื่อกั๊กไขกรณีหลวงปู่มั่น

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองคาคค อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เรื่องของเสาะ อเสขบุคคล ตอนนี้เขาอมรับแล้ว หนังสือพิมพ์ลงใหม่แล้วว่า อันนี้ไม่ใช่หนังสือหลวงปู่มั่น หนังสือมติชนเขาลง ตอนนั้นลงทีหนึ่ง ลงแล้วพวกเราก็อลังกันไปเลยนะ ว่าพระอรหันต์ตายกับคนตายนี้เหมือนกัน ตายแล้วเหมือนกัน... มันจะเหมือนกันไปได้อย่างไร ในเมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพาน เห็นไหม เดินไปนะ เดินไปปรินิพพานแล้วยังไปสอนคน คนจะตายในคืนนั้นนะ แต่เรื่องความตายของตัวนี้ไม่ได้ตกใจเลย ยังเอาความตายของตัวนี้เป็นคติสอนคน อื่นอีกต่างหาก นี่พระพุทธเจ้า

พระอานนท์ มีญาติข้างพ่อและญาติข้างแม่ เวลาท่านจะปรินิพพานเขาจะแย่งศพกัน พระอานนท์กำหนดขึ้นไปเลยนะ กำหนดขึ้นไปบนอากาศ แล้วเวลาตายศพนี้แบ่งเป็น ๒ ซีกเลย ซีกหนึ่งตกไปญาติข้างพ่อ ซีกหนึ่งตกไปญาติข้างแม่ คนเข้ามานอนสมาบัติแล้วทำอิทธิฤทธิ์ขนาดนั้นเหาะขึ้นไปแล้วไปตายกลางอากาศ นี่พระอรหันต์ตาย เห็นไหม ปุณฺณตาย กับ พระอรหันต์ตายต่างกันมาก ต่างกันมหาศาล

ดูอย่างสมัยปัจจุบันเรา หลวงปู่มั่นเอาไปไว้ที่วัดป่าสุทธาวาส แล้วนอนอยู่ พระล้อมรอบเลย ท่านนอนนะ นอนสี่ไฮยาสน์ พยายามทำสี่ไฮยาสน์ แต่ทำไม่ได้ เพราะอาจารย์เล่าให้ฟังว่า เอียงๆ อยู่ก็เอาหมอนหนุนเข้าไป นอนจนสงบนิ่งไปเลย จนเจ้าคุณจุ่มนั่งอยู่ด้วย “นี่ไม่ใช่ตายแล้วหรือ” กำหนดเวลา ที ๑ กว่ากำหนดจับดู ท่านเสียไปแล้ว เห็นไหม นอนตายต่อหน้าพระล้อมรอบเลย แต่ถ้าปุณฺณตายมันไม่ร้องไห้ ไม่คร่ำครวญพิไร มันไม่เหมือนกัน มันเป็นไปไม่ได้ที่จะเหมือนกัน

แต่ตอนที่ลงหนังสือพิมพ์มา ลงเป็นข่าวสารมา เราก็เชื่อกัน ฟังคุณแล้ว เราอ่านใหม่ มันเป็นข่าวสารกระจายออกไป แต่ยังคงอยู่ที่ว่าตอนนี้เขาแก้ข่าวแล้ว บอกว่าหนังสือนี้ครูบาอาจารย์สายเราไม่ยอมรับ

๑. ครูบาอาจารย์สายเราไม่ยอมรับ

๒. เขาก็หาเองด้วยว่าหนังสือนี้พิมพ์ตั้งแต่ปี ๑๕ปี ๑๕ มั่ง ปี ๕๐ กว่ามั่ง แล้วมารวมเล่มขึ้นมา

แต่มันมีว่า ถ้าจะมีถูกอยู่ มันมีเนื้อหาสาระตอนที่ถูกอยู่ ตอนตอบเจ้าคุณจุมใจ มีอยู่ส่วนหนึ่ง ใน ๖ ส่วนนั้นมีถูกอยู่ส่วนหนึ่ง เป็นส่วนจริงที่หลวงปู่มั่นพูดไว้จริง แต่อีก ๕ ส่วนนั้นใครเขียนขึ้นมาก็ไม่รู้ แต่อ้างว่าเป็นหนังสือหลวงปู่มั่น มันน่าสลดใจตรงที่ว่าตำราผิด ตำรานี้ผิดแต่ก็พยายามจะพูดกันว่าถูก แล้วเวลาคนที่มึนหลักเกณฑ์มันฟังออก มันก็เข้าใจใจว่าอันนี้ผิด แต่คนที่ไม่เข้าใจ ถึงว่าแผนที่ผิดมันจะทำให้เราไปตกที่ไหน แผนที่ไฉน

อาจารย์มหาบัวบอกว่า “พระไตรปิฎกนี้ถูก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์” พระไตรปิฎกนี้ถูกต้อง ธรรมะพระพุทธเจ้านี้ถูกต้อง แต่มันถูกเฉพาะตัวหนังสือมันใน สถานะนั้น แต่คนอ่านไปตีความผิด ขนาดของที่ถูกๆ อยู่ยังตีความผิด เห็นใหม่ แต่นี่เขียนมาให้ผิดไปเลย เพราะอะไร? เพราะว่าคนเขียนนี้อ่านเจตนาออกไป ความเข้าใจว่าคนตายต้องตายเหมือนกัน พระอรหันต์ตายกับปุถุชนตาย ตายเหมือนกัน ตายเหมือนกันในการตาย เพราะว่าคนเราเกิดมาต้องตาย ในเมื่อสสารเกิดขึ้นมาก็ต้องแปรสภาพไป ตายขึ้นมาเพราะว่าเกิดขึ้นมาเป็นชีวิต แล้วต้องตายไป

แต่ตายไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันตรงที่หัวใจไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกัน เพราะเราตายนะเราตายไปพร้อมกับความยึดมั่นถือมั่น เราตายไปพร้อมกับกิเลส เราตายพร้อมกับความผูกพัน เราตายพร้อมกับความอาลัยอาวรณ์ นี่ทั้งหมดเลย แต่สิ่งนี้พระอรหันต์ไม่มีเลยแม้แต่ซีกกระพี้ลั่นหัวใจบริสุทธิ์เต็มพอกหมดเลย ความอาลัยอาวรณ์ไม่มี ความผูก ความยึดมั่นถือมั่น ความวิตกกังวล ไม่มี เพราะ...เพราะว่าตั้งแต่วันที่ปรินิพพาน เห็นใหม่ วันที่สิ้นกิเลส พอสิ้นกิเลสแล้ว มันก็เห็นอยู่ แล้วว่าการเกิดและการตายนี้มีค่าเท่ากัน

แต่ทางโลกการเกิดมีความดีใจมากเลย ลูกเกิดขึ้นมานี้จะมีความดีใจมาก เด็กมันก็ร้องแล้ว ก็กำมือด้วย ยึดมั่นถือมั่นเห็นใหม่ เวลาตายไป ผู้เฒ่าตายไปตายพร้อมกับความแบมือออก คลายมือออก นี่ไม่ได้เอาอะไรไปเลย เห็นใหม่ เวลาตายขึ้นไป คนเราตาย เวลามานี้เหมือนนก นกขึ้นมา

เกาะกิ่งไม้ลงนิ่มนวลมาก แต่เวลาไปมันจะบินมันต้องถีบกิ่งไม้ออกไป กิ่งไม้จะสั่นไหวไปหมดเลย คนเราเกิดมามีแต่ความยึดมั่นถือมั่น เวลาตายไปก็ตายไปพร้อมกับความวิตกกังวล พร้อมกับ ความอาลัยอาวรณ์ พร้อมกับความกลัว เราจะไปไหนมันไม่แน่ใจ แต่พระอรหันต์ว่า “การเกิดและการตายมีค่าเท่ากัน” เพราะว่ามันไม่มีอะไรตายไป

จิตนี้เกิดดับๆ อยู่ เพราะมันวนอยู่ในวัฏฏะ จิตเรานี้วนอยู่ในวัฏฏะ วัฏฏวนอยู่ตลอด การเกิดและการตาย บุพเพนิวาสานุสติญาณมันย้อนอดีตไปเห็นหมด ว่าเราเคยเกิดเคยตายมาแล้ว ไอ้เคยเกิดเคยตายนี้มันผ่านสภาวะเฉยๆ แต่ไอ้จิตที่มันเกิดตายแล้ว เกิดตายแล้วตายมาๆ ไอ้ตัวนี้เป็นตัวของเราไง ตัวที่ยังมีอยู่ ตัวที่จิตที่มันเกิดตาย จิตนี้คนเราเกิดมาถึงบารมีไม่เท่ากัน บารมีของบุคคลไม่เท่ากันเพราะว่าการสะสมมาต่างกัน การอยู่ภพชาติมันต่างกัน มันสะสมมาๆ จนมาถึงวันสิ้นกิเลส มันถึงเห็นว่าไอ้การเกิดและการตายนั้นสมมุติตลอดมา ไอ้สามโลกธาตุนั้น

แต่พอวิมุตติหลุดพ้น นี่ถึงว่าการเกิดและการตายถึงมีค่าเท่ากัน ถึงไม่สามารถสั่นไหวหัวใจดวงนั้นได้ หัวใจดวงนั้นเข้าใจหมด ไม่มีสิ่งใดหลอกใจดวงนั้นได้เลย แต่จะพูดนี้ ธรรมะนี่ก็เป็นของพระพุทธเจ้า แต่ผู้ฟังก็ฟังไว้เฉยๆ นะ เป็นจากข้างนอกเข้ามา แต่ผู้ที่ชำระกิเลส ใจแก่ใจ กิเลสอยู่ข้างในใจใหม่ มักคอยสังขจิงเข้าไปแก้อันนั้น การเข้าไปแก้อันนั้น มันเข้าไปถึงหัวใจ มันไปชะล้างอันนั้นหมด

แต่การจำมา จำมาเป็นเปลือก จินตมยปัญญาเข้ามาเป็นกลาง แล้วภาวนามยปัญญาอยู่ข้างใน กิเลสอยู่ข้างในนี้มันถึงได้ต่อต้าน ปากว่ารู้ใจ ปาก สุตมยปัญญาว่าเข้าใจ ว่ารู้ การเกิดและการตายมีค่าเท่ากัน แต่เวลาตายจริงๆ แล้วมันก็อาลัยอาวรณ์ มันก็สั่นไหว มันก็ยังคิดถึงคนอื่น เพื่อให้เขาคิดถึงเรา คิดถึงคนนั้น คิดถึงคนนี่จริงๆ แล้วคือคิดถึงตัวเอง ตัวเองต้องพลัดพรากจากไปอยู่แล้ว เพราะห่วงเขา รักเขา แต่จริงๆ แล้วมันก็รักเรา เพราะมีเราถึงมีเขา มีทุกอย่างหมด พระพุทธเจ้าถึงให้สอนตรงนี้ อุตตา หิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน มักคอยสังขจิงของแต่ละบุคคล

บุคคล ๘ จำพวก ผู้ที่ปฏิบัติ ๘ จำพวก ทำใจของตนขึ้นเป็นจำพวกไหน บุคคล ๘ จำพวก จากปุถุชนคนหนาด้วยกิเลส แล้วขยับขึ้นไป จากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน กัลยาณปุถุชนหมายถึง ทำใจให้สงบได้ ปรับใจให้เข้าเป็นสภาวะปกติ สภาวะใจของเรานี้ไม่ปกติ เพราะว่าการกลัว

ความอาลัย ความอาวรณ์ ความโกรธ ความโลภ ความหลงในใจนี้ มันทำให้ใจฟุ้งซ่าน นี่สภาวะของใจไม่ปกติ ถึงว่าต้องเอาศีลเข้าไปปรับใจตัวนี้ให้เป็นปกติ

ถ้าใจตัวนี้เป็นปกติโดยธรรมชาตินะ ใจตัวนี้เป็นปกติไม่ได้ เริ่มต้น เพราะว่าเราต้องทำให้สงบ ความสงบนี้เป็นความชั่วคราว ความชั่วคราวเห็นใหม่ ทำให้ใจให้สงบ ชั่วคราวๆ เข้านี้ ยังไม่เป็นปกติ ใจจะเป็นปกติต้องความสงบบ่อยๆ เข้า จนจิตนี้ตั้งมั่น จิตนี้ตั้งมั่นเห็นใหม่ จิตก็ถึงเป็นปกติ นี่เป็นสมาธิใจ

ความสงบเข้าไปบ่อยๆ เข้า สมาธิคือจิตที่มันตั้งมั่น จิตที่ตั้งมั่นคือจิตที่ปกติ จิตที่ปกตินี้ถึงเป็นกัลยาณปุถุชน จากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน กัลยาณปุถุชนเป็นผู้เดินโศดาปัตติมรรค เป็นบุคคลจำพวกที่ ๑ ใจ จิตสงบแล้วถึงยกขึ้นเป็นบุคคลจำพวกที่ ๑ ยกขึ้น ถ้าไม่ยกขึ้นนะ จิตสงบแล้วก็ปล่อยให้สงบอยู่เฉยๆ แล้วให้มันแปรสภาพไป จิตนี้แปรสภาพไป สัพเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเจริญขึ้นแล้วเสื่อมลง โดยธรรมชาติของมัน สิ่งใดเกิดขึ้นสิ่งนั้นต้องแปรสภาพทั้งหมด จิตนี้สงบแล้วมันก็ต้องเสื่อมไป มันไม่ตั้งมั่น เพราะถ้ามันตั้งมั่นแล้วมันต้องยกขึ้น วิปัสสนา ตรงนี้ถึงจะเป็นบุคคลจำพวกที่ ๑

บุคคลจำพวกที่ ๑ หมายถึงจับกาย เวทนา จิต ธรรมนี้ยกขึ้นเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็นใหม่ กัลยาณปุถุชนถึงจะเดินโศดาปัตติมรรคได้ โศดาปัตติมรรคหมายถึงว่ามีเหตุมีผล ต้องจับสติปัญฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม แล้ววิปัสสนาไปให้เห็นสภาวะตามความเป็นจริง ขณะที่วิปัสสนาอยู่นี้ กำลังใคร่ครวญอยู่ นี่บุคคลจำพวกที่ ๑ จนมันเป็นผลออกไป จนชำระขาดออกไป ขาดออกไปถึงเป็นบุคคลจำพวกที่ ๒ จำพวกที่ ๒ คือผลเห็นใหม่ เหตุและผลขึ้นไปเรื่อยๆ อันนั้นถึงจะเป็นของบุคคลคนนั้น ถึงจะเป็นว่า อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ถึงจะเป็นที่ว่า คนที่เกิดแล้วตาย ตายเพราะอะไร มันจะเห็นตั้งแต่ตรงนี้ขึ้นไปเลย

เพราะอะไร? เพราะว่าถ้าสักกายทิฏฐิขาดไป มันจะไม่มี ความลังเลสงสัยในธรรม นี่ถึงเป็นอจลศรัทธา ศรัทธาตั้งแต่ตรงนั้น ถึงว่าผู้ที่เข้าเห็นธรรมแล้วจะไม่มี การถือมงคลตื่นข่าว จะไม่เชื่อสิ่งนอกศาสนา จะไม่เชื่อสิ่งที่เป็นไปได้ ถึงว่าตั้งมั่นตรงนี้ใจ ตั้งมั่นขึ้นมาจากว่าทำใจให้ปกติก่อน ถ้าใจปกติแล้วไม่ยกขึ้นมันจะเสื่อม ใจตรงเสื่อมนี้ ตอนใจมันเจริญขึ้นมา มันเจริญขึ้นมาก แล้วความเห็นภายในมันจะแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ความมหัศจรรย์นั้นเป็นผู้วิเศษ ไม่ใช่

ธรรมะ อริยบุคคลไม่ใช่ผู้วิเศษ อริยบุคคลเป็นคนปกติ เป็นคนปกติที่สามารถชำระความผูกพัน
ของใจได้ใจ เป็นคนปกติ เห็นใหม่

แต่บารมีของใจที่สะสมมา บารมีของใจ เห็นใหม่ ใจที่สะสมมา ต่างเกิดตายๆ ขึ้นมา ถ้า
สะสมมานี้มันจะมีคุณวิเศษอยู่ในนั้น บารมีอันนั้นต่างหาก กับอริยบุคคล อริยบุคคลหมายถึง
ความเข้าใจตน ความเห็นของตน ตนชำระตนได้ พอมันขาดออกไป ขาดออกไปหมายถึงว่าความ
ผูกพันที่ขาดออก สิ่งที่เกิดเป็นเนื้อเดียวกัน ใจเรานี้ผูกพันกับความอาลัยอาวรณ์ ผูกพันกับ
ความรู้สึกทั้งหมด ผูกพันกับความโกรธ ความโลภ ความหลง แล้วมันขาดออกไป

ความขาดออกไปนี่คือสังโยชน์ ความขาดออกไปถึงจะเห็นความต่าง ความเห็นต่างออกไป
ต่างออกไปจากปุถุชน พอต่างออกไปมันถึงว่าเป็นอริยบุคคลมันเป็นตรงนั้น มันเห็นจากภายใน
แล้วมันเป็นปัจจัยตัด มันจะรับรู้จากภายใน แล้วมันจะเข้าใจ มันไม่มีความตื่นเต็นใดๆ เลย มันถึง
ว่าเป็นคนที่ว่าตั้งมั่นใจ ตั้งมั่นอยู่ในหลักของศาสนา ไม่เชื่อในมงคลคืนข่าว

ถ้ามีหลักตรงนั้นปั๊บ ย้อนกลับมาดูที่หนังสือนี้ มันเป็นไปได้อย่างไร เพราะว่าพวกเราเนี่ยมัน
เป็นการฟังข่าวรำลือกันมา ลือไป ข่าวจากข้างนอก ข่าวรำลือ เห็นใหม่ ฟังแต่ข่าวลือ นี้ก็เหมือนกัน
ในเมื่อคิดก็หือว่าหลวงปู่มั่นว่านั่นล่ะ เชื่อทันที! ว่าหลวงปู่มั่นว่าอย่างนั้น แต่เนื้อหาสาระนี้
บิดเบือนทั้งหมด ขนาดว่าเขาโฆษณาเอง เขาเขียนมาเอง แล้วเขาก็สารภาพเอง คงจะต้องมีใคร
โต้แย้งเขาไป ถึงยอมสารภาพออกมาเลยนะ เขียนเป็นคอลัมน์ออกมา ซ้ำมาว่าหนังสือที่เขียนมานี้
ครูบาอาจารย์สายเราไม่ยอมรับหนึ่ง เนื้อหาสาระนี้เข้าใจว่าผิดหนึ่ง เขายอมรับมาเองเลย เขียนยอม
รับมาเลย

นี่ถึงว่าในนี้มันก็เลยที่สังคมพุทธมันยังประเสริฐอยู่ตรงนี้ไง ประเสริฐที่ว่าผู้รู้ยังมีอยู่
ต้องมีผู้โต้แย้งเข้าไป ผู้ต่อว่าเข้าไป เขาถึงยอมแก่ข่าวอันนี้ ถ้าไม่มีใครโต้แย้งเข้าไป มันก็เป็นข่าว
อันนั้นแล้วก็ยึดมั่นอันนั้น เพราะเป็นเอกสารสาธารณะ แล้วพวกเรายึดไปถือไป ถือผิดใจ มันถึง
น่าคิดมาก ถึงจะว่าเป็นตำรา เป็นข่าว ยืนยันว่าเป็นของหลวงปู่มั่นด้วย มันก็ยังสอนผิด พอผิดลง
ไปแล้วมันก็ดี คิดตรงที่ว่ามีคนที่ว่าผู้รู้จริง เห็นใหม่ ผู้รู้จริงมี ถึงว่ามรรคมี ผลมี นิพพานมี นรก-
สวรรค์มี ผู้ปฏิบัติถึงจริงจะเห็นจริงตามนั้น

ในหลักของศาสนาใจ หลักศาสนาเรานี้ หมายถึงว่า ทรัพย์ในศาสนาเป็นสมบัติกลาง ใคร
สามารถจะหยิบฉวยเอาจากในศาสนานี้ได้ มือใครสามารถจะจับหยิบฉวยเอาจากทรัพย์ในศาสนา

นี้ ตั้งแต่เล็กๆ น้อยๆ ขึ้นมา จนถึงนิพพานนะ นี่ศาสนาพุทธถึงว่าเป็นศาสนาของแก่นสาร มีแก่น มีสาร มีสาระที่ควรให้เราเคารพ แล้วก็พยายามแสวงหาเพื่อให้ใจของเราเข้าถึงศาสนาได้ มันก็เป็นสมบัติส่วนตัว เป็นสมบัติของตัวเองทุกคน อันนี้มันถึงว่ามันไม่ต้องไปลังเลด้วย แล้วไม่ฟังใคร ทั้งสิ้น ไอ้ฟังนี้มันฟังเป็นคตินะ

เวลาครูบาอาจารย์เขาพูดกัน ชุมมสากจจจา เอตมมุงกมุตตม อจารย์เล่าให้ฟังตอนที่พระอยู่ในป่ากัน เวลากลับไปหาหลวงปู่มั่น จะไปรายงานหลวงปู่มั่นก่อน หลวงปู่มั่นจะแก้ไขเฉพาะส่วนบุคคลนั้น แล้วจะรวมพระทันที ถ้าพระออกมาจากป่าแล้วมารายงานผล วันนั้นจะเทศน์แบบฟ้าดินถล่มเลย เพราะว่า ชุมมสากจจจา เป็นมงคลระหว่างผู้ที่เข้าไปปฏิบัติมาได้มา หรือผิด ถูกต้อง ผิดมาก็ต้องมารายงานอาจารย์ อาจารย์จะแก้ไขมา แล้วก็เริ่มต้นขึ้นมา แก้ไขแล้วยังอุทิศส่าห้กระจายไปกับผู้ที่หมู่สงฆ์ในวัดนั้น ได้ฟัง ได้เป็นคติอีกต่างหาก นั่นนะ ชุมมสากจจจา เอตมมุงกมุตตม

ถ้าเป็นการสนทนาธรรมกัน ยอมรับเหตุและผลนั้น มันเป็นเรื่องที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเรามีการสัมมนากัน มีการวิเคราะห์กันให้ถูกต้องตลอด ศาสนานี้ก็จะบริสุทธิ์ เห็นไหม ศาสนานี้จะเข้าถึงได้ เห็นไหม แล้วเป็นการยอมรับกันตามสัจจะ ตามหลักความจริง ไม่ใช่ยอมรับกันเป็นที่ว่าเป็นยี่ห้อ เป็นการยอมรับว่าเป็น เป็นเฉยๆ แต่ไม่เป็นโดยเนื้อหาสาระ นี่เป็นชาวพุทธ

อาจารย์สอนว่า เหตุและผลรวมกันแล้วถึงเป็นธรรม เหตุ ผล พอเหมาะพอเจาะ เหตุไม่พอ ผลเกิดไม่ได้ เหตุต้องหนัก ฉะนั้นเวลาพูดถึง ชุมมสากจจจา เราจะถามกันเรื่องเหตุไฉน ทำอย่างไร วิปัสสนาอย่างไร ยกขึ้นอย่างไร แล้วถึงมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร แต่ว่าถ้าบอกว่ามาถึงจุดนี้ๆ แต่เหตุมันไม่มี เหตุไม่พอผลมันเป็นไปไม่ได้ เหตุพอแล้วผลมันจะเป็นไปเอง ถึงว่าหน้าที่ของผู้ปฏิบัติ ความเพียรหน้าที่ของเรา มรรคผลมีอยู่แล้ว ความเพียร หน้าที่ใส่ความเพียร ใส่ความเพียรเข้าไป ต้มน้ำเรามีหน้าที่ใส่พื้กันอย่างเดียว แล้วน้ำจะเดือด ตบะธรรมเผากิเลสทั้งหมด แล้วมันจะเกิดขึ้น กลางหัวใจของผู้ปฏิบัติ นั้น เอวัง